

ΜΑΡΩ ΔΟΥΚΑ

Φελιτσιτά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ARTIST

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΑΡΩ ΔΟΥΚΑ

Φελιτσιτά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

για τον Κωνσταντίνο Καβουράκη ή Κάβουρα
με τους δυο γιους, τον Ευάγγελο και τον Στέλιο,
και τη μια κόρη, τη Βούλα

Η Βούλα είναι η πιο ψηλή στην οικογένεια

Τη σύζυγό του την ωραία τη λένε Ελένη

Τα πρόσωπα του βιβλίου είναι όλα,
πλην ενός, φανταστικά

Φανταστική εν μέρει και η οδός Αιόλου
με την ανθρωπογεωγραφία και τα τοπόσημά της
στην υπηρεσία της μυθοπλασίας

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 563

Μάρω Δούκα, Φελιτσιτά

Επιμέλεια έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου

Τυπογραφική διόρθωση: Νάντια Κουτσοουρούπα

Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίτση

Φωτογραφία εξωφύλλου: Παύλος Κουτσούκος

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Μάρω Δούκα, Αθήνα, 2023

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2023

ΚΕΤ Ζ107 ΚΕΠ 731/23

ISBN 978-618-07-0663-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Κωνσταντίνος Καβουράκης ή Κάβουρας

Δεν θυμάται ακριβώς, μπορεί και δεκαπενθήμερο να πέρασε από κείνη την καταραμένη μέρα, Κυριακή, προχωρημένο σούρουπο ήτανε που έφυγε κυνηγημένος απ' το σπίτι, βδομάδα σκάρτη μετά τη φωτιά στο ακατοίχητο κοντά στην Αγία Ειρήνη, μεγάλη ανακατωσούρα άκουγε έπειτα να λένε, όταν βρέθηκε κι αυτός εκεί γύρω να βολοδέρνει, έτσι συμβαίνει πάντα με τις φωτιές, έτσι και με τα σπίτια που παλιώνουν, εφόσον οι στενοκέφαλοι, οι άκληροι νοικοκυραίοι, παραμονές του θανάτου τους ή και όταν ο θάνατος βρίσκεται ακόμη μακριά, αντί να υιοθετήσουν ένα φτωχό παιδί, αντί να γράψουν με όλους τους τύπους το σπίτι τους σ' έναν αναγκασμένο, προτιμούν να το αφήσουν να ρημάζει, βουλιαγμένο στη σιωπή, αυτά όλα, κοινωνικά και μη, ημερομηνίες και μέρες, αντάρες και κακοτυχίες, μαλλί ξασμένο, μπερδεμένο κόμπους κόμπους στο ταλαίπωρο κεφάλι του, πρωτεύουσα όμως

θέση έχουν μονίμως τα άλυτα, τα απόλυτα δικά του, τη σκέφτεται σχεδόν κάθε μέρα την Ελένη του, του έρχεται και στον ύπνο κοιτάζοντάς τον πότε λυπημένη, έτσι του φαίνεται, πότε χαιρέκακη, τη χαιρεκακία την έχει πολύ αναπτύξει μέσα της, δεύτερη φύση, ακόμη και στις πιο καλές τους στιγμές, κι αυτός διαρκώς τσιτωμένος πώς και γιατί έγινε τόσο ψηλή η Βούλα τους, σε ποιον έμοιασε, και πνεύμα αντιλογίας, πνεύμα ανεξάρτητο, πού τα έμαθε όλα αυτά, μήπως δεν είναι δική του, τρίτη στη σειρά, μήπως τον είχε βαρεθεί η Ελένη, τόσα και τόσα έβλεπε όχι μόνο στην τηλεόραση αλλά και στη ζωή, τόσα άκουγε, όμως απόδιωχνε τις κακές σκέψεις, ντροπή του, κι αμέσως την έβλεπε μικρούλα την Ελένη του στην ίδια γειτονιά, κι αυτός μικρούλης, τότε που ήθελε να γίνει αστυνόμος, δυστυχώς όμως άλλα σχέδια είχε η ζωή γι' αυτόν, κι ας ήθελε από παιδί να γίνει του νόμου και της τάξης, να φοράει τη στολή και να πηγαίνει, να περιπολεί και να κυνηγάει τις ακρίδες που μασουλάνε τα σπαρτά, τα ποντίκια που χώνονται στα τυριά και τα ροκανίζουν, τις κατσαρίδες που παίζουν με την κοινωνία, από μικρός, στα δεκατρία του, αυτά σκεφτόταν, αλλά δεν τα κατάφερε, προχωράει και λέει μέσα του διάφορα, να ήτανε, λέει, ρήτορας και παντογνώστης, να ήτανε, ας πούμε, πατέρας επιτηρητής κουμανταδόρος που ασχολείται με τον κόσμο του,

πότε να τους φαντάζεται πανέξυπνους τους ήρωές του, πότε ηλίθιους, πότε δακρύζοντας από τα γέλια, πότε έξω φρενών με τα καμώματά τους, του ξέφυγε μεγαλόφωνα τώρα η σκέψη του, εγώ ο Κωνσταντίνος Κάβουρας ξεσπιτωμένος, είπαμε, με το χάρισμα να ακούω τις φωνές των κατοικίδιων, τι θέλουν να πουν με τα γαβγίσματά τους τα σκυλιά, τι εννοούν με τα νιαουρίσματα και με την ουρά τους οι αγαπημένες γάτες, ο Κωνσταντίνος ο Κάβουρας, είπαμε, αυτός, με τα τρία παιδιά, το καλό όταν παντρεύεσαι νέος, τεκνοποιείς και νέος κι έχεις να καμαρώνεις, του έλεγαν, νά όμως που εκεί που δεν το περίμενε βρέθηκε πεταγμένος, τρόπος του λέγειν, κανείς δεν θα τον πετούσε στον δρόμο αν αυτός δεν το προκαλούσε, κι ούτε μπορεί να πει ότι δεν είχε τον τρόπο του να σταθεί σ' ένα επίπεδο, μια χαρά θα μπορούσε να τα καταφέρει και χωρισμένος, τον τραβούσε όμως κάπως το ρέμπελο, η αλητεία, το άγνωστο, έτσι από περιέργεια, είχε σκεφτεί, του δίνεται η ευκαιρία χωρίς να δώσει σε κανέναν λογαριασμό να δει πώς είναι η βαθιά νύχτα κι αυτός να μην έχει πού να πάει, τι κάνει τότε, τι σκέφτεται; έχει σκέψη ή χάνεται, πνίγεται, βουτηγμένος, στην αρχή με ευχαρίστηση, έπειτα σε κατάσταση πανικού, σ' έναν χυλό, κι ήταν μεγάλη η έκπληξή του που δεν ησύχαζε μέσα του, πότε στα ύψη, πότε στα τάρταρα, ουρανός λευκός, σταχτής,

κατεβασμένος, λες κι έφτασε η συντέλεια, κι ύστερα στη στιγμή αναστημένος, και τι είμαι, τι είμαι, σκεφτόταν, απάντηση δεν είχε, δεξιά, αριστερά οι ματιές του, σκέφτηκε τότε ο Κάβουρας, τι σκέφτηκε; ένας υπάλληλος είναι, που κύλησε και κατρακύλησε, άστεγος με τη θέλησή του σε μια γωνιά της Αιόλου, τη νύχτα απλώνεται στο βασιλείο του, παγκάκια και πεζούλια όλα δικά του, είναι και δυο τρεις, μπορεί και πέντε που απλώνουν την αρίδα τους παρακεί, κάνει πως δεν τον νοιάζει, αλλά μέσα του τον νοιάζει και βράζει, ποτέ του δεν το ήθελε να μοιράζεται, μα γιατί είσαι έτσι, του έλεγε ένας παλιός φίλος του, πάει, λησμόνησε το όνομά του, θυμάται όμως πόσο τον αγαπούσε, δεν είναι σωστό, του έλεγε ο φίλος, όλα και όλοι, οι δρόμοι, οι πλατείες, οι γωνίες, οι διαβάσεις, τι νομίζεις, καημένε, εξ αδιαιρέτου όλα, συνάδελφοι όλοι, συνοδοιπόροι στη δυστυχία αλλά και στη στιγμιαία χαρά, στην ολιγόλεπτη ανάπαυση, όσο να ξημερώσει πάλι, να πάρει ο καθένας τον δρόμο του στην καρδιά της πόλης, προχωράει ο Κάβουρας, στέκεται στη γωνία, παρακολουθεί την κίνηση, προσέχει και τα χέρια του που τρέμουνε, εγώ πού ήμουν, σκέφτηκε, ποιος ήμουν, το τζιμάνι, ο μάγκας, ψύχρα και συννεφιά, τα παράθυρα όμως και οι πόρτες πρέπει να ανοιχτούν, να μπει καθαρός αέρας, να διαλυθεί η μπόχα του σπιτιού, να ανάψουμε τα φώτα, να

θυμηθούμε το καλοκαίρι, όλα εκείνα τα πρόσωπα που δεν θα μπορούσαμε να τα ξεχωρίσουμε, να τα ξεχώσουμε από την πηχτή, την γκριζα ουσία του μυαλού μας, να ξαναδούμε τα ξεχασμένα πρόσωπα, απ' το πρωί τον τριγυρίζει η Νίτσα του, τη θυμάται με λεπτομέρειες, οι γονείς της, τι είναι τώρα το μυαλό του ανθρώπου, πώς πετιέται από το ένα στο άλλο, οι γονείς της Νίτσας του, τα πεθερικά του δηλαδή, είχαν αγαπηθεί από παιδιά και είχαν κλεφτεί, πολύ το σνήθιζαν τότε, αλλά να το σκεφτεί, να το αναλύσει γιατί κλέβονταν τότε με τόση ευκολία, σε θέλω, με θέλεις, εμπρός τα χαρτιά μας και στην εκκλησία, αδυνατεί να το εξηγήσει, αυτό όμως, το ότι κλέφτηκαν από έρωτα δηλαδή, δεν σημαίνει ότι επικρατούσε χαρά και ειρήνη στο σπίτι, πολλά τα έξοδα, λίγα τα έσοδα και η Ελένη παρακολουθούσε τους γονιούς της και ανυπομονούσε να μεγαλώσει και να φύγει από το σπίτι, δεν άντεχε τις φωνές και τα χαστούκια, ο Κάβουρας με το πρώτο την κέρδισε, έρωτας ακαταμάχητος με περιέλουσε, του έλεγε με λατρεία, στην αρχή όλα καλά, το ένα μετά το άλλο τα παιδιά, τον εκνεύριζε με τις συναρτησίες της, πότε του ύψους, πότε του βάρους, τον πρώτο καιρό διασκέδαζε μαζί της, είχε υπομονή, έδινε τόπο στον θυμό, ακόμη και στην οργή, ως πότε; μεγάλωναν, μεγάλωσαν τα παιδιά με τις χαρές και με τις ανακατωσούρες τους, και

τα τρία βρήκαν τον δρόμο τους, ευχαριστημένα δείχνουνε, αλλά και άπονα με τον τρόπο και τον χαρακτήρα τους, ο πρωτότοκος κυρίως, όλο καβγάδες στο σπίτι, εντελώς ξαφνικά και η Ελένη, η συμβία, έκρινε ότι καιρός τους πια να χωρίσουν, έπειτα από σαράντα, και βάλε, χρόνια γάμου δεν πάει άλλο, και η παλιά της φίλη, η Ελπίδα, της είχε πει, ξεφυσώντας τον καπνό, τι κρίμα, πολύ κρίμα, πόσο λυπάμαι, καθόλου κρίμα, την αποστόμωσε η Ελένη, κι ας ήξερε ότι τις κρυφακούει, μπορεί και επίτηδες να το έλεγε έτσι, τόσο αποφασισμένη, τόσο επιθετική, σαν να μιλούσε στον Κωνσταντίνο ήτανε, κι ας μιλούσε στη φίλη της, κι ας λέγανε τα δικά τους, τα γυναικεία, τα αβυσσαλέα, τα τραλαλά, αυτό είναι η ζωή, είπε υψώνοντας τη φωνή η Ελένη, αγαπάς, ζευγαρώνεις, ένα ωραίο πιάτο είναι η ζωή, με το κόκκινο κρασάκι της, κι έπειτα πάλι απ' την αρχή, ποτέ δεν είναι αργά, αγαπάς και πάλι και ζευγαρώνεις, τι πουριτανισμός είναι αυτός, συνέχιζε η ωραία Ελένη, καμαρωτά εκνευρισμένη, κρίμα, και σ' είχα για ελεύθερη, η γη κινείται, χώνεφέ το, βούιζαν μ' αυτά και μ' αυτά τα αυτιά του, τι στο καλό θέλει να χώνεται στο μυαλό της Ελένης, της φάνηκε τώρα της Ελένης πως είδε νιφάδες χιονιού και σκέφτηκε ότι σαν να τις είδε καθαρά πίσω από μικροσκόπιο, σε κάποια ταινία το είχε δει αυτό, τον δαντελοειδή σχηματισμό τους, άχρωμες κι

έπειτα πάλλευκες στο χώμα, ώσπου το χώμα να τις λερώσει, καθώς ο κρύσταλλος γίνεται νερό, εντάξει, ώρες ώρες το ασυμμάζευτο μυαλό του του στήνει δύσκολα παιχνίδια, κάθετα υπάκουα να παίζει, ακολουθώντας όπως μπορεί τους κανόνες, τον αποσπούν όμως οι σκέψεις της Ελένης, τι σου είναι και το γυναικείο μυαλό, θαυμάζει, αδύνατον να το κατοικήσεις, τόσα πετάγματα από το ένα στο άλλο, να ονειροπολεί τώρα με τις νιφάδες του χιονιού εκεί που νομίζεις ότι έχει μετανιώσει που σου φέρθηκε σκάρτα, που τα έκανε πλακάκια με τον πρωτότοκο γιο τους για να τον ταπεινώσουν, το μυαλό της γυναίκας είναι άπιαστο, ασύλληπτο, φυγόκεντρο, πού την είδε αυτή τη λέξη και την αγάπησε, ακούς εκεί φυγόκεντρο, μπράβο σου, καχομοίρη μου, και δεν θα έχεις καλά ξεμπερδέματα, εκεί στη γωνία με τις σκέψεις σου, κι έπειτα αλλάζει ρότα ξαφνικά, καλή η ζωή, είπε μια φορά στην Ελένη, αξίζει να την τιμάμε, αλλιώς δεν μας αξίζει, και πώς την τίμησες εσύ, βρε χαμένη, ύψωσε τη φωνή της και τον γρατζούνισε με το κόκκινο νυχάκι της, κι αυτός ένας εξηντάρης, γερασμένος προ της ώρας του, ένας γερο-σκύλος που δεν τον νοιάζει πια να παίζει και να κυνηγήσει την ουρά του, έβλεπε τώρα τα χοντρουλά κατάλευκα χέρια της κοπελίτσας δίπλα του, με αθωότητα βρέφους τα δαχτυλάκια της, τα μπούτια σφιχτά μέσα στο δικτυωτό

μαύρο καλτσόν, με μια ζακέτα μπλε ως τη μέση των μηρών, λίγο αν έσκυβε θα φαινόταν το βρακάκι, σκέφτηκε την κόρη του τη μονάκριβη, μέρες είχε να τη δει, κι έσκυψε ξαφνικά με πατρική τρυφερότητα προς τη νεαρή που του ζήτησε τσιγάρο, δυστυχώς δεν έχει, έχει όμως να της δώσει λίγα φιλά για να αγοράσει πακέτο, αν θέλει, όχι ευχαριστώ, του είπε ενοχλημένη, μπράβο της, άξια η νεαρά, σκέφτηκε, ένα τσιγάρο ήθελε, αν είχε, όχι χρήματα, καλύτερα που αρνήθηκε η δεσποινίς, εδώ που τα λέμε, τα τελευταία του φιλά ήταν, ούτε δεκάριχο δεν ήταν καλά καλά, έπειτα έμεινε να σκέφτεται τη Βούλα του, το κοριτσάκι του, κι ας την κοιτάζει με δυσπιστία, δική του είναι; ή ένας Θεός ξέρει ποιανού; ποτέ δεν έφτασε στο σημείο να το ξεστομίσει αυτό, μόνο μία φορά εν είδει αστείου τη ρώτησε σε ποιον έμοιασε, κι αυτή, όχι που θα τον άφηνε, τον αποστόμωσε, τα μάζεψε αυτός ντροπιασμένος, κι από τότε όλο και πιο συχνά τον απασχολούσε αν είναι όντως δική του, αδύνατον όμως να το ξεστομίσει, να ζητήσει πιστοποίηση της πατρότητας, άσε που εκείνα τα χρόνια δεν είχε γίνει ακόμη τόσο συνηθισμένη η εξέταση του DNA, τι να σκεφτεί κανείς και να μην πέσει από τα σύννεφα, τόση πρόοδος από τη μια και τόση βλακεία από την άλλη, προχωράει ο άνθρωπος σαν τον κάβουρα, προχωράει και σαν τον λαγό αλλά και σαν τον γαίδαρο

και σαν το ζαρκάδι και σαν τον αγριόχοιρο και σαν το απίστευτο αιλουροειδές τη λεοπάρδαλη και σαν τον ελέφαντα σε κατάσταση πανικού, α ρε Κωνσταντίνε, καμάρωσε τον εαυτό του, πόσα ζώα ξέρεις, με το βλέμμα καρφωμένο στην κοπελίτσα που απομακρύνονταν, κι όπως έβλεπε τα οπίσθιά της να χορεύουν τη χάζευε, εντύπωση του έκανε, αδύνατον να πάει ο νους του στο πονηρό, σαν να μη θυμάται πια τι είναι η επιθυμία για τα οπίσθια μιας γυναίκας, απόλυτη ησυχία, νεκρική ανάπαυση εκεί κάτω.